

[illegible]

חורץ מחרש שוטה
וקטן. שאין זהם דעת
ואין שליחותן שליחות לגרש
(לקמן ט.)

[illegible]

יכול נמי! לא ליזכרה. אם אפשר לקיימו בעדים לא יטערך לומר בפני נכתב ובפני נחתם. ומשי א"ע דלמדו לא עקרו רבנן מקנתייהו גזירה שמה יחזור דבר לקלקלו וישכחו הלכך השתא נמי צריך השלים לבדוק שהיא לשמה: והא אשה דלא שכיחא. שמהא היא עצמה מביאה את גיטה בתורת שליחות שלא תתגרש בו עד שתגיע לבית דין פלוני: ובלבד שמהא צריכה לו'. בפ"ב (לפנ דף כד). מותבינן מבי מטא גיטא לידה איגרסה ומתרת לראייתיה עד ז"ד פלוני בתורת שליחות: שלא סתלו בשיחות. שינויא הוא לא חלקו חכמים בין שליח לשליח אבל הא דלינו יכול לאו חילוק הוא שהרי הוצרך לומר אלף שאי אפשר: שהניא את גיטו. שכתבו במדינתה הים ובא כאן לגרשה: טעמא מאי לו'. שינויא הוא כלומר טעמא מאי אזכרנו רבנן לכל שליח טעמא קך משום חששא דילמא אחי בעל וכו': שנים שהניאו גט. שניהם נעשו שלושים: ומה חילו יאמרו לו'. כלומר אם רלו הן אומרים אנו מעידים בגרשה ונתן לה גט או לשלושה גט: לגרשה קשיא: דאמר כי מיימי חי חדי צריכין לומר: לא הכי. דלמדו: כי נמי. כי מיימי ליה חד נמי לא ליזכרה: הוי לא הוצרכו לו'. כלומר אמור מעתה לא אזכירו לומר בפני נכתב להחמיר דבי מקוויים ויזכריה: אלא להקל. דלא מתרבינן ליה לתרי סדרי אחרני: כגד שניספת. כבר ומשום הא גזירה לא מפיקין מיימי: משום דניספת הוה. ואם לא ניספת לא שצקין לה לאינסובי ואע"ג דאיכאיים היינו חומרא: הכי קאמר. לעולם צניקת קאמר דלא מפיקין לה וה"ק הוי לא הוצרכו לומר בפני נכתב להחמיר עליה ולהוסיף אחר שניסת דלא תימא להחמיר עליה ולהוסיף: אלא להקל עליה. מתחילה שלא תצוק לעדים: טעמא

ה.

תו"י גיטא הוא והתנן
את הגט חוץ מחרש
ב יוסף הכא במאי
כשהוא פקח ולא
כתב ובפני נחתם עד
בה קשיא הכא במאי
אי הכי יכול נמי
בר לקלקולו אי הכי
תתחרש מילתא דלא
שכיחא לא גזור בה
שכיחא ותנן האשה
לכד שצריכה לומר
ק בשליחות אי הכי
יא עצמו שהביא גיטו
נכתב ובפני נחתם
נן צריך לומר בפני
א אתי בעל מערער
קט נקט ליה בדיה
יה "תא שמע דבעא
א שנים שהביאו גט
יאמרו בפנינו נכתב
ריבין אמר ליה אין
בפנינו גרשה מי לא
בה קשיא הכא במאי
אי הכי חד נמי גזרה
ולו אי הכי בי תרי
מילתא דלא שכיחא
א גזור בה רבנן והא
האשה עצמה מביאה
צריכה לומר בפני
תחלוט בשליחות אי
א הוא עצמו שהביא
ני נכתב ובפני נחתם
ריך לומר בפני נכתב
י בעל מערער ופסיל
ליה בדיה וערעורי
המביא גט ממדינת
לה בפ"נ ובפ"נ אם
ו לומר בפ"נ ובפ"נ
א הכא במאי עסקינן
ולו כשנחתם אי הכי
ה אלא לחקל עליה
לה ולפקח הוי לא
ה אלא לחקל עליה
מעמא

י (דף טו:) איכא למ"ד דשנים כריכין לומר אפילו אחר שלמדו דלא
דקמני בפ"ב (לקמן דף טו:) וב' אומרים בפנינו (א) דריק מינה רבה
פנינו משום דקודם שלמדו הוה בפנינו דוקא: **שלא** תחלוט
אטו חד דשכיח אלז בי תרי אטו חד לא גזרינן:

לד מנזר היינו ככלא נתקיים בחותמיו"ו וא"ת וליחשיה (לקמן דף פו.)
דקסבר רבה דגב' גיטין תלא והכל לא תלא ואם תאמר לה לאי
ס כריכין לומר בפנינו נכתב כו' משמע דקסבר לפי שאין בקיאי לשמה
דף פו:) כהדי ג' גיטין פסולין דהא ר' יוחנן אית ליה בפ"ט (סא) דג'
דהא אמרינן בפ"ט מיינא דקיפא למעוטי נתנו לה ולא אמר בפני
א קאי כלישנא קמא דפב"ב (לקמן דף טו:) דאית ליה לר' יוחנן לפי שאין
יבא תנאי היא כדבעינן נמי למימר בפרק שני (ג"ס) לרבי יוחנן:

שנים הכי נמי יפרש לרבה דלאחר
שלמדו רבה ורבה שוים^ב ואומר ר"ס
לרבה ניחא דתנא אינו יכול לאשמועי'
דבעי קיום חותמיו^א אלז בירכו^ב סגי
באומר בפני נכתב א"ע"א דלא חשיב
לרבה כמו קיום חותמיו אלז לרבה
פני נכתב עדיף מקיום חותמיו
שמעיד שנעשה לשמה^ע ע"כ תנא אחא
לאשמועינן דאינו יכול סגי בקיום
חותמיו^א כיון דאוקמינן לאחר שלמדו
יכול נמי מסיגי ליה בקיום חותמיו
ולקמן מפרש אי הכי חד נמי לבעי
שמואל מרש הוה א' סגי בקיום
חותמיו כיון דליכא למיחס למדי או
דילמא^א לא פלוג בין למדו ללא למד
ומשני בחד פשיטא ליה דלריך גזירה
משום שמה יחזור הדבר לקלקולו ור"י
מפרש דהכי פריך אי הכי יכול נמי
היכא דאין צריך קיום לא יטערך לומר
לרבה בפני נכתב ונתתם כיון דלמדו
ולעיל אמרינן כלישנא זו תרי^א ובאותה
מדינה במדינת הים דלרבה כהני
נמי קתני מתניתין דלריך דכולה מתני'
אית לן לאוקמא בלמדו מדפריך
מתני' דהאשה עצמה מביאה גיטה
וא"כ רישא נמי איירי בלמדו ובענין
זה יש לפרש אי הכי חד נמי ו' ומתחילה
כתב רש"י פסירוש כתב ידו דהך
קושא דאי הכי יכול נמי"ו ואי הכי חד
נמי איירי לתמי דסקלקא דעתא
מעיקרא דרבה אית ליה דרבה דכן
דך הש"ס דבמא דאיתאובת ממחא
הדר מוחבי ליה מאידך ושוב מחקו
רש"י^א ואין לפרש יכול נמי לא יטערך
לרבה בפני נכתב^ב כיון דלמדו בשלמא
לרבה דמיש לאחלופי ניחא אלא לרבה
דידענו לא מהני א"כ לא אמי לאחלופי
מה ריך בפני נכתב דהא לקמן בריש
פרק שני (דף טו:) משמע דכיון
דאיתקן בפני נכתב לרבה משום לשמה
מודה רבה דלריך לאומרו אפילו אחר
שלמדו משום אחלופי: **שלא** תחלוט
בשליחות. פירוש שליחות דליוס:
אי הכי בע"ז נמי. לרבה ניחא דמי
מיימי ליה בעל ליכא למיחס
ליוף דאינו חסוד להכשילה במתמין
אלא לרבה כבעל נמי ליחוש שלא
יערער דמתחילה לא היה יודע שצריך
לשמה ומשני מיתקן נקט בדיה כיון
דערעור זה אינו אלא לנו^א ליכא למיחס
שיעורו כיון דנקיט ליה^ב: **בי** תרי
דמיייתו גיטא ב'ו. לפי זה ליכא בינייהו

הוא נאמן בשנים לקיימו כשנים באומרו בפני נכתב ובפני נחתם והיום ומחר אם יבא הבן [ובתוס' הרא"ש פליג אהא, טו. [בע"ב], טז. יוציא, חוס' הרא"ש, ז']. אבל את נתקיים בת-

י א ש"ע אה"ע ס' קמב
 סעיף יד בהג"ה:
 יא ב מ"י פ"ז מהל'
 גירושין הל' י"ד סמג
 עשן נ טו"ש"ע שם סעיף
 יח:
 יב ג מ"י שם הלכה ז ז
 טו"ש"ע שם סעיף ח:

(א) תום' ד"ה צי תרי וכו'
צפנינו נחתם לד"ק מינה
רצה וכו' צפנינו נחתם
משו' דקודם:

[illegible]